

Довідка-характеристика

Музею українського народного побуту при Східницькому ЗЗСО І-ІІІ рівнів Східницької селищної ради Дрогобицького району Львівської області

Музей українського народного побуту був створений на базі кімнати-музею при Східницькій ЗОШ І-ІІІст. №2 і веде свій початок з 1990 р. відповідно до наказу директора школи “ Про відкриття шкільного музею” від 01.09.1990 р. № 115 а.

Україна ставала незалежною. У 1989-90 рр. учительський колектив на чолі з директором школи Решетарем Михайлом Івановичем, завучем Гівчак Іриною Йосипівною та організатором позакласної роботи Ластовецькою Галиною Йосипівною будували українську школу, вивчаючи історію України, її давні твори, звичаї та традиції, популяризуючи праці українських вчених, винахідників, змінюючи оформлення школи. Панував український дух та українська свідомість. Як відомо, усвідомлення себе як українця сягає своїм корінням у глибоку історію свого народу. Тому велася пошукова робота. Була створена експедиція під керівництвом вчителя української мови Мурак (Гівчак) Лесі Йосипівни із колишніми 9 та 11 класами. Експонати збиралися учнями у Східниці, а також навколишніх селах Дрогобицького, Сколівського, Турківського районів. Силами школярів було зібрано близько 300 експонатів. Частина з них передано у Бориславський краєзнавчий музей, із яким ми співпрацюємо.

У 2012 році з ініціативи вчителя української мови Яковець (Перев'язко) Роксолани Ярославівни, (яка тоді була керівником музею), музей отримав у подарунок експонати з греко-католицької церкви святих апостолів Петра і Павла смт.Східниця.

У 2016 році кімната-музей набула статусу Музею українського народного побуту (наказ Департаменту освіти й науки Львівської обласної державної адміністрації “Про взяття на облік музею при навчальному закладі системи освіти Львівщини” від 30.06.16р. № 07-01/368. Обліковий №14-134).

За підсумками проведення міського етапу огляду музеїв при закладах загальної середньої освіти міста у 2019р. відділ освіти Бориславської міської ради Львівської області оголосив подяку директору школи Кость М.М. та керівнику шкільного Музею українського народного побуту Федішин Н. Мик. за популяризацію музейної педагогіки, активне залучення учнівської молоді до вивчення та збереження історико-культурної спадщини українського народу.

Відповідно до наказу відділу освіти Східницької селищної ради Дрогобицького району Львівської області від 06.01.2022р. №5 Музей українського народного побуту при Східницькому ЗЗСО I-III рівнів взято на облік і присвоєно обліковий номер №14-02.

Музей українського народного побуту розташований у смт Східниця Дрогобицького району Львівської обл., вул. Промислова, 5 у приміщенні Східницького ЗЗСО I- III рівнів і займає дві кімнати, пристосовані до збереження музейних матеріалів, загальною площею 71 кв. м.

Методичне забезпечення діяльності музею здійснює відділ освіти Східницької селищної ради Дрогобицького району Львівської області.

За роботу музею відповідає заступник директора з навчально-виховної роботи Федішин Надія Миколаївна.

Сьогодні фонд музею налічує 351 експонат, з них- 350 оригінальних. Збереження експонатів відбувається з дотриманням спеціальних умов: в приміщенні контролюється температура і вологість, предмети захищені від прямих сонячних променів, механічного пошкодження.

Облік музейних предметів ведеться в інвентарній книзі, є книга обліку відвідувачів, екскурсій, масових виховних заходів, книга відгуків, Статут музею, план роботи, Дарча книга, створена випускницею школи Журавчак Наталею та видана за спонсорські кошти.

При музеї працює Рада музею у складі вчителів і учнів, до червня 2022 року діяв гурток музейної роботи. Проте учні та вчителі на волонтерських засадах продовжують готувати і проводити екскурсії для учнів школи, гостей з інших міст та з-за кордону, поводять різні краєзнавчі конкурси, працюють над вивченням фонду музею, збирають нові експонати та ведуть пошуково-

дослідницьку роботу.

Музей завжди відкритий до співпраці і надає можливість проводити уроки історії, літератури, ЯДС у початковій школі, виховні заходи,

родинні свята, виставки, зустрічі, майстер-класи тощо.

Профіль музею – етнографічний. Експозиція відображає особливості побуту та народної творчості нашого краю. Серед експонатів чільне місце посідають предмети селянського побуту, меблі, зразки одягу та взуття, посуд, знаряддя праці, ткани та вишиті вироби, картини тощо.

Наш музей співпрацює із Бориславським історико-краєзнавчим музеєм, музеєм-кімнатою О.Стоцького – першовідкривача східницьких мінеральних вод, історико-культурним заповідником «Густань», східницькою селищною бібліотекою, центром культури і дозвілля Східницької ТГ, Східницькою селищною радою, місцевими народними майстрами, відомою мисткинею нашого краю Світланою Жук.

Протягом року в музеї проводиться близько 25 екскурсій. Найбільш поширені такі тематичні екскурсії: "Машина часу, або В гостях у минулому", "Поселення і житло", "Покуть – чільне місце оселі", "Великодні звичаї та традиції в українській родині", "Господарське начиння, реманент", "Бабусині рушники", "Вишиванка – генетичний код українців", "Речові джерела нашого краю", "Культура та побут бойківчан", "Історія шкільництва"; щорічні майстер – класи: "Магія писанки", "Різдвяно-новорічна декорація", фестивалі колядок і щедрівок.

Згідно з тематико-експозиційним планом робота музею спрямована на:

- розвиток, збагачення й удосконалення матеріальної бази музею;
- розвиток краєзнавства;
- екскурсійну й просвітницьку роботу.

Експерсії проводяться для слухачів з 7 років, які тривають від 15 хв. до 1 години (враховуючи оглядову експерсію).

При складанні тексту експерсії враховується вік школярів. Ми вважаємо, що при проведенні експерсій для дітей молодших класів найкращий ефект – дитина не лише сприймає, але й має можливість доторкнутися експонатів, потримати їх в руках. Експерсійна оповідка рясно переплітається байками, бувальщинами, казками та прислів'ями. Розповідаємо про дні та місяці українського селянина, символізм оберегів, значення дідухів, ведемо розмови про світогляд та міфологію. Такий підхід захоплює дитину, вилучає її із повсякденного життя і включає в атмосферу попередньої епохи. Ця форма роботи зі школярами у поєднанні зі словом експерсовода має своє майбутнє, адже музей – це колекція не ідей, а перш за все оригінальних предметів, світ матеріальної культури.

Основні тематичні розділи: “Національне вбрання”, “Види взуття”, “Поселення, житло”, “Господарське начиння, реманент”, “Речові пам’ятки”, “Прядіння і ткацтво”, “Українські вишивані вироби”.

Пропонуємо Вашій увазі огляд-екскурсію **"Машина часу, або В гостях у минулому"**.

Кожна людина, як і все свідоме людство, живе в трьох вимірах: учора, сьогодні і завтра. Сьогодні, коли ми будуємо на своїй землі свою домівку-державу, особливо актуальна проблема збереження пам'яті поколінь і шанування традицій для того, щоб ми не просто залишали слід в історії держави, а продовжували її.

Бентежним трепетом і загадковістю наповнюється душа кожного, хто відчиняє двері нашого музею. Бо тут все для жителів селища дороге, святе, близьке й таке рідне, віє світлою пам'яттю.

Відчиняємо двері, перед нами – типове бойківське помешкання. Біля порогу – взуття господарів. Його рекламують постолои, ходаки, чоботи, черевики, дерев'яні сабо та колодки для взуття XVIII-XX століття. Робили взуття із лика, шкіри та повсті, тому взуття було зшитим, стягнутим або сплетеним. Прикрашали вони переважно ноги багатих купців, торговців та панів. Прості люди ходили босоніж, або ж, як кажуть: „Взуття в бідняцьких дітей росло разом з ногами”. Біля чобіт притулився “пес” (“песок”, “цапок”), дерев'яний пристрій для знімання чобіт чи черевиків.

У сінях небагатих селян знаходилося чимало господарського начиння та реманенту, щоб було все під руками. Тут є серп, коса, кушка до коси, ціп, васервага, столярський циркуль. У кутку стоять жорна, діжа для квашення капусти, на полицях видно гасові лампи, кошики з лози, решета. На жердках (вішалка в українській хаті чи коморі у вигляді горизонтально підвішеної палиці) - щітки-чесалки, дергальні щітки, рами, рублі. Неодмінно мали бути оберемки висушеного зілля: м'яти, ромашки, рум'янку, полину, Іван- чаю, деревію.

Інтер'єр хати відповідав українським традиціям. На подвір'ї стояла стайня, де тримали різну худобу. Ідучи ввечері годувати худобу, господарям потрібно було чимось освічувати шлях. Свічки були не практичними, адже від найменшого подуву вітру, вони гаснули. Гасові лампи, які є в нашому музеї, були вперше винайдені аптекарями у 1853 році (19 ст) Ігнатієм Лукасевичем та Яном Зегом.

Гасова лампа — світильник, у якому світло утворюється внаслідок згоряння гасу. Гасова лампа була винайдена 1853 року у Бориславі місцевими аптекарями Яном Зегом та Ігнатієм Лукасевичем. Широко використовувалась у другій половині ХІХ століття, майже вийшла з ужитку з розвитком електричного освітлення у першій половині ХХ ст. Тепер уживається у неелектрофікованих районах, дачниками і туристами.

Найпростіший тип газового світильника — це гнотова лампа. Вона складається з невеликого резервуара для гасу, у який занурена нижня частина гнота. Завдяки абсорбційній властивості, він вбирає в себе гас під час горіння. Верхня частина гнота, що горить, вставлена у пристрій, що регулює її довжину, тобто яскравість світла. Проте, якщо ця частина гнота занадто довга, гніт починає чадіти. Вогонь, як правило, захищений скляною циліндричною оболонкою, яка фокусує світло вогника та виконує певні функції димаря. Для кращого використання світла, за цією оболонкою можуть приладновувати дзеркальну пластину.

Історія

До середини XIX століття для освітлення широко вживалися оливні лампи, паливом у яких була олива (дешевий ґатунок оливкової олії) або тваринні жири. 1853 року, у Львові працівники аптеки Петра Міколяша «Під золотою зіркою», Ігнатій Лукасевич та Ян Зег розробили методику дистиляції й очищення нафти. Тепер можна було розпочати виробництво гасу, або «*нової камфін*», як називав гас Лукашевич. У грудні 1853 року Й. Зег отримав австрійський патент. Цього ж року Зег відкрив у Львові перше невелике нафтопереробне підприємство.

Лукасевич продовжив дослідження з нафтою. Взявши за основу оливну лампу, він застосував гас, як пальне для освітлення. Перші дослідження з газовими лампами призводили до потужних вибухів у лабораторії.

Залучений до роботи над лампою бляхар Адам Братковський удосконалив винахід пристроєм регулювання гнота та скляною оболонкою. Лампа стала безпечнішою, та працювала без кіптяви. Перша лампа була схожою на олійну, але мала більший резервуар, виготовлений з товстої бляхи, а верхня частина — зі слюди.

Виготовлена за конструктивними вимогами Й. Зега та І. Лукасевича бляхарем А. Братковським перша газова лампа публічно «засвітилася» 30 березня 1853 р. у львівській аптеці «Під зіркою» (в хімічній лабораторії якої й був отриманий новий нафтопродукт — газ). (тепер аптека на вул. Коперника, 1). А 31 липня того ж року хірург львівського міського госпіталю Загорський зробив першу нагальну нічну операцію, завдяки газовим лампам, що освітлювали операційну. Згодом газова лампа була представлена на міжнародній виставці в Мюнхені, винахід був відзначений спеціальною грамотою.

Дзеркальна пластина позаду допомагає спрямовувати світло.

Газова лампа почала широко використовуватись спочатку в Австрії. У Відні газовими лампами освітили вокзал та шпиталь, після чого за нею закріпилася назва «віденська лампа». У 1854 р. на газові лампи перейшла Північна австрійська залізниця.

Згодом в Сполучених Штатах на численні пристрої до лампи та її вдосконалення видано коло 50 патентів. Після цього в дещо зміненому вигляді лампу стали великими тиражами випускати в Америці. Відтоді її почали експортувати в Європу. Саме тоді газова лампа заповнила міські будинки, сільські садиби та провінційні міста. У той час її називали «американська лампа».

Так розпочалась триумфальна хода газу Львовом, Галичиною, усім світом. Спочатку лампа з'явилася в оселях, потім нею почали освітлювати й вулиці

міст. Перша у світі вулична газова лампа була влаштована в одному з центрів нафтовидобутку Галичини — місті Горлиці (Лемківщина, сучасна Південна Польща), де певний час працював І. Лукасевич. Галичина й Румунія (зокрема місто Бухарест) були піонерами газового освітлення міських вулиць.

Цікаві факти

- Ігнатій Лукасевич майже до кінця життя досліджував нафту. 1854 року заснував першу в Європі нафтову копальню в селі Полянка (тепер частина міста Коросно, Підкарпатське воєводство, Польща). У 1961 році неподалік міста Коросно, у місцевості Бобрка, був відкритий унікальний музей нафтової та газової промисловості Польщі, названий на честь Ігнатія Лукасевича. В музеї зберігається колекція газових ламп, яка налічує близько 4-х тисяч екземплярів.
- В Україні, на вулиці Вірменській, 20 у Львові, діє музей-ресторація «Газова лампа» з власною колекцією газових ламп. біля якого знаходиться пам'ятник винахідникам газової лампи — Ігнатію Лукасевичу та Яну Зегу (авторство — скульптор Володимир Цісарик).
- Вперше газові лампи для вирощування рослин, 1868 року, застосував російський ботанік А. С. Фамінцин.
- 1866 року в Москві працювало 9200 ліхтарів з газовими лампами, у яких застосовували багатолінійні гноти. Газове освітлення в Москві діяло до 1912 року.

Примітки

1. Ресторация-музей «Газова лампа». Архів оригіналу за 12 грудня 2013. Процитовано 7 грудня 2013.
2. Гасниця // Словник української мови : в 11 т. — Київ : Наукова думка, 1970—1980.
3. Ігнатій Лукасевич — розробник першого нафтогазового родовища в Галичині. Архів оригіналу за 17 березня 2019. Процитовано 14 вересня 2019.
4. Про ресторацію-музей «Газова лампа». Архів оригіналу за 6 липня 2019. Процитовано 14 вересня 2019.

Посилання

- Сайт музею газових ламп у м. Кросно (поль.) [Архівовано 25 квітня 2022 у Wayback Machine.]

- Гайко Г. І., Білецький В. С. Історія гірництва: Підручник з грифом Мінвузу. — Київ-Алчевськ: Видавничий дім «Києво-Могилянська академія», видавництво «ЛАДО» ДонДТУ, 2013. — 542 с.

У світлиці вас наче зустрічають справжні господарі оселі – наші “Костюми”. Це одна з експозицій, яка посідає вагоме місце в музеї. Вона є стежкою, яка пов'язує нас з минулим. Адже і зараз на великі свята ми одягаємо національний стрій. Традиційний жіночий костюм нашого краю складався з довгої вишитої сорочки, плаhti і запаски. Зверху на сорочку одягалася керсетка і фартух. Цей жіночий стрій, подарований директоркою школи Кость М.М., належав її бабусі з с.Бистриця по батьковій лінії. Традиційний чоловічий одяг – це вишита сорочка, лейбик, каптан, облягаючі білі штани і капелюх-"крисаня". Ці костюми є дивовижними, адже як колись, так і зараз їм виділяють особливе місце в гардеробі українців.

За давньою легендою, коли гість заходив у дім і найперше, на що звертав увагу, це куди гляне прихожий. Бо вважалося, якщо він гляне на образ, то з добром прийшов, а якщо око його впаде на щось інакше, то з лихом. Тому в домі було покуття з іконами. Воно є і в нашому музеї. Ікони могли бути як намальовані, так і вишиті. У декого були навіть статуетки Матері Божої.

Необхідною в музеї є експозиція „Бойківське помешкання ”. Як і в давні часи, на чільному місці в нашій музейній кімнаті саме в цій експозиції розміщено піч-годувальницю. Вона — центр житла, його душа. Ця піч є єдиним макетом в нашому музеї, всі інші експонати є оригінальними. Поряд із піччю – рогачі, хлібна лопата, посуд, стіл, скриня. Дерев'яний стіл завжди стояв посеред хати, на свята його прикривали вишиваною скатертиною, а на підлогу стелили домотканий хідник. Неподалік від столу на видному місці ставили скриню. Поряд із вишиваними рушниками та килимами, які могли бути й на стінах, скриня була окрасою хати. Сюди складали одяг, рушники, полотно, крижму, прикраси – все найцінніше для господині. Цю скриню забирала з собою у придане донька господарів, переважно старша. У нашому музеї зберігаються куфри – невеликі скрині з опуклою кришкою.

Бамбетлі (широкі дерев'яні лави зі спинкою та поручнями) застеляли сінниками, прикрашали вишиваними подушками-ясіками.

У господарях, де була маленька дитина, обов'язково стояла дерев'яна колиска, яка часто кріпилася до стелі. Також завжди був підсвічник зі свічкою.

Не міг би обійтися наш музей і без експозиції „Начиння для вживання їжі”. Начиння переважно включало миски. Вони були дерев'яні, глиняні та полив'яні. Миски мали різноманітну форму і розпис. Індивідуальних мисок не було. Уся сім'я їла з однієї миски, але кожний мав свою дерев'яну ложку зі

спеціальною поміткою.

У заможних господарів були величні красою органи, схожі на теперішні піаніно. Вони були потіхою в оселі, та частіше органи знаходилися в костелах, церквах, де їх використовував хор під час богослужінь. Також з церковних

предметів у нас представлено священничі ризи та корогва, подаровані сестринством церкви святих Петра і Павла.

Зараз ми спостерігаємо таке явище, як паління сигарет. У давнину чоловіки і жінки також курили, але з файки-люльки. Це найоригінальніший

експонат у нашому музеї. Такі файки-люльки не були одноразового

використання, адже робили їх з міцного дуба.

Стосовно освіти, то у нас зберігається старовинна парта для початкових класів, яка має свою історію. Чи правда, чи ні, але ходить легенда: парта передається з одного покоління до іншого, вже минуло сто років. Знаходяться в нашому музеї давні журнали і книжки, «Swiadectwo szkolne», видане 28 червня 1929 року Стефанії Слущкій, заповіт, посвідчення і документи, і навіть шпаргалка однієї нашої винахідливої односельчанки.

Доволі багата в музеї колекція знарядь праці та предметів господарського вжитку, яка називається „Господарське начиння, реманент“. Тут є решета, жорна, віялка для очищення зерна, масничка з колотушкою, ціпи, серп, коса, кушка до коси, васервага, барильце для вина. У шкільному музеї представлена

колекція давніх гончарних виробів. Це макітри, глечики, казани.

Макітри використовували для передрібнення і зберігання продуктів.

У глечиках подавали їжу на стіл. У казанах теж готували

страви. Нічого не можна було переплутати. Адже все мало своє призначення і місце, бо інакше в сім'ї могли бути незгоди.

Також у цій експозиції є ночви, корито, різьблені рублі, тачівки, праники і металеві праски. За допомогою цих предметів люди слідкували за своїм одягом. Бо як кажуть: „Дерева листя прикрашає, а людину одяг”. В експозиції представлені роботи як давні, так і більш сучасні. Більш сучасним експонатом є швейна машинка (ніжна). Ці предмети побуту розповідають багато цікавого про себе, минуле, звичаї, обряди, які були частиною життя наших прабабусь та прадідів.

Переходимо до експозиції „Прядіння і ткацтво”. Тут розкладені веретена, якими прядли нитки, дергальні щітки. Поруч притулився верстат, який з'явився в

Україні в 19 столітті. Такі предмети також переважно були потрібні селянам, яким доводилось самим виготовляти собі полотно, скатертини, одяг, хідники. Часто навіть продавати їх, щоб прогудувати сім'ю.

Кожна річ в нашому шкільному музеї — унікальна. І до таких

унікальних речей відносяться писанки — частина традицій, які зараз ми вважаємо своїми. Проте в давнину язичники розмальовували яйця і проводили з ними ритуали. Згодом, коли на теренах України з'явилося християнство, князям довелося поєднати ці дві віри.

Тому християни перейняли цей звичай і почали використовувати на свято Великодня.

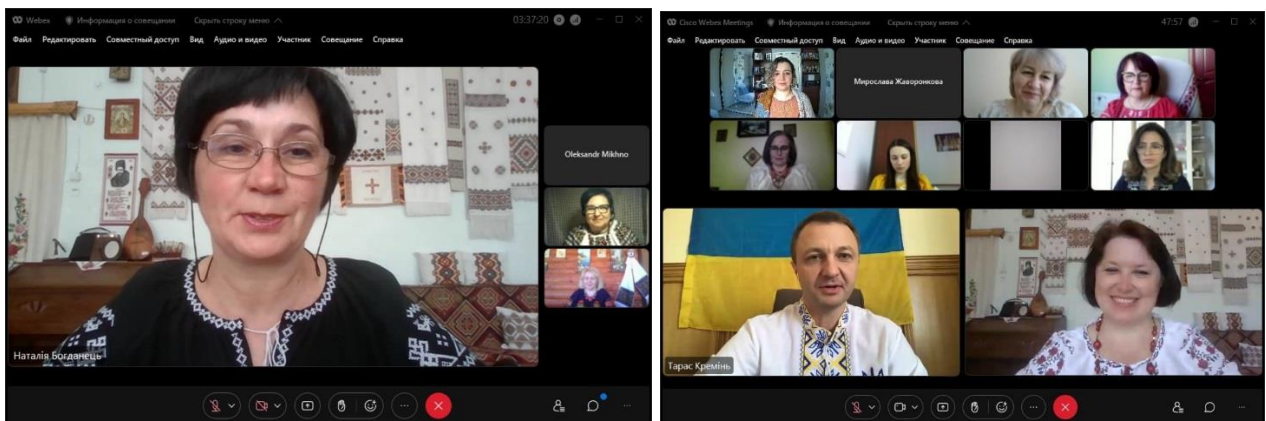
Гордістю нашого музею є експозиція „Українські вишивані рушники”.

Це цінна колекція старовинних

вишиваних рушників, більшість яких є подаровані парафіяльною громадою церкви св. Ап. Петра і Павла. Куди не глянь, у нашому музеї повсюди вишивка. Сорочки і вишивані картини представлені на одній із стін. Загалом вся кімната заповнена вишитими рушниками, з різними візерунками. Підлога вкрита домотканими хідниками. Штори також з вишитого полотна. Кожний елемент вишивки щось означає. У нас зберігається навіть вишита короґва. Тому господаркам, крім вміння вишивати, потрібні були знання про ознаки малюнків. Наприклад, коло є одним із початкових знаків. Як символ сонця, воно походить із язичницької релігії, де означає божественну, життєдайну енергію. Квіти на вишивці символізували жіноче щастя і хороше подружнє життя, тому необхідним атрибутом в домівках були саме такі рушники. Червоні і чорні хрестики вишивалися на щастя і долю. Для українців вишивка є дуже близькою й рідною. Тому ми маємо дуже багато пісень про вишиванку.

Не одного відвідувача нашого музею привабило розмаїття вишиваних виробів . Тому цьогоріч , 19 травня 2022, у Всесвітній день вишиванки, за сприяння директора Східницького ЗЗСО І-ІІІ рівнів М.М. Кость та Наталії Іванівни Богданець-Білоskalенко – доктора педагогічних наук, професора, завідувача відділу навчання мов національних меншин та зарубіжної літератури Інституту педагогіки НАПН України, Музей українського народного побуту при Східницькому ЗЗСО І-ІІІ рівнів став майданчиком для проведення ІІІ Міжнародної наукової онлайн-коференції “Україно моя вишивана: етнокультурний та освітньо-виховний потенціал української вишиванки ”.

До роботи онлайн-конференції долучилося понад 270 учасників. З надзвичайно цікавими доповідями виступили знані науковці, відомі громадські діячі,

педагоги-практики, народні умільці, мисткині, представники української діаспори з Канади, США, ОАЕ. З-поміж них: уповноважений із захисту державної мови, український політик, науковець, громадський діяч Тарас Кремень, народна артистка України, політик, дипломат Оксана Білозір, засновниця Дня вишиванки – Леся Воронюк, Оксана Івасюк – засновниця музею В. Івасюка в Чернівцях, подружжя Кас'янових та багато інших шанованих осіб.

Музей українського народного побуту при Східницькому ЗЗСО І-ІІІ рівнів, який знаходиться у мальовничому прикарпатському селищі Східниця – відомому бальнеологічному курорті, на Міжнародній конференції представила завідувач музею Н.Мик.Федишин з доповіддю “Вишиванка – оберіг роду і генетичний код українців” та привернула увагу міжнародної культурної спільноти до розмаїття української сорочки-вишиванки та чудової експозиції вишитих рушників, зібраних учасниками освітнього процесу на теренах Східницької ТГ.

Адміністрація Східницького ЗЗСО висловлює подяку п. Наталії Богданець-Білокаленко, організатору конференції, що обрала Музей нашого освітнього закладу для участі в Міжнародній конференції та плідну співпрацю.

Наша екскурсія підходить до завершення, і машина часу повертає нас у сьогодні. Настала страшна для українців пора, боремось з жорстоким ворогом за незалежну, вільну і єдину Україну. Дякуючи Богу, у нашому регіоні ще достатньо тихо і спокійно, але всім серцем відчуваємо весь біль і горе нашої неньки-України, схиляємо голови у молитві й скорботі за тими, хто загинув, і щиро співчуваємо рідним наших героїв. Тому в пам'ять про тих, хто віддав життя за мир і майбутнє українців, у шкільному музеї плануємо створити Стіну пам'яті Героїв Східницької ТГ.

Музей українського народного побуту є гордістю нашої школи. Він дає можливість багато бачити очима, що сприяє, насамперед тому, щоб зацікавити дітей і молодь місцем зустрічі з дивовижними предметами, захопливими

історіями, яскравими особистостями минулого та важливими гранями свого власного «я», щоб навчити їх помічати важливе, самостійно думати і висловлювати власні враження. Йдеться про набуття учнями не лише мистецького, а й загальнокультурного багажу знань і вмінь. Гнучка діалогова методика та увага до особистості, ігропрактика та творчість, залучення різних каналів сприйняття інформації, поступове зростання інтенсивності – ось методичні засади, на яких ґрунтується програмний підхід музею.

Так, у музеї організуються круглі столи, зустрічі з істориками та почесними гостями, виставки писанок, виховні години та заходи, родинні свята, екскурсії, уроки-пам'яті, уроки історії та уроки з предмета "ЯДС"(початкова школа).

Також музей школи приймав гостей із дружньої нам Польщі та Латвії. Вони прослухали цікаву екскурсію про побут та культуру українців. 2 листопада 2016 р. Східницька ЗОШ I-III ступенів №2 радо зустрічала Єфімцева Володимира Миколайовича, вчителя української мови та літератури Рубіжанської загальноосвітньої школи I-III ступенів №2 (м.Рубіжне Луганської області), учасника проєкту «Будуємо Україну разом». Панові Володимиру була проведена екскурсія в Музей українського народного побуту. Гість був приємно вражений експозиціями нашого музею, автентичністю експонатів.

У квітні 2022 року з ініціативи селищної ради, спільно з мисткинею нашого селища п.Світланою Жук проведено майстер-клас з писанкарства для дітей та батьків з числа внутрішньо переміщених. Кожен учасник заняття поніс

додому вперше виготовлену власноруч писанку та авторський солодкий медівничок від Мар'яни Мазур, спечений на замовлення музею.

Особлива роль музею в сучасному напруженому ритмі життя, інтенсивному потоці інформації полягає у вихованні любові до рідного краю, до батьків, формуванні національної свідомості, забезпеченні духовної єдності поколінь. Не забуваючи минулого, виховувати високоінтелектуальних патріотів, яким будувати мирне й багате майбутнє нашої України.

Музей українського народного побуту Східницької ЗОШ І-ІІІ ст. №2 запрошує кожного бажаючого відвідати його експозиції та доторкнутися до джерел духовності нашого народу.

Робота музею оприлюднюється на сайті Східницького закладу освіти у Фейсбук <https://www.facebook.com/muzeyshidnytsyashkola>

Музей популяризує свою діяльність за допомогою поширення буклетів “Музей українського народного побуту”.

Адреса музею: Східницький ЗЗСО І-ІІІ рівнів, вул.Промислова, 5, смт Східниця, Дрогобицький район, Львівська обл., 82391; тел. 0676759469 (Надія Федішин)

Графік роботи музею:

Понеділок – п'ятниця 14.00 – 16.00 год.

Субота, неділя – вихідний

Відповідальна за роботу музею
заступник директора з НВР
Надія ФЕДИШИН

Директор закладу
Мирослава КОСТЬ

07.11.2022 р.